

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : فله نيشنيه بازاری صاحبيلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتياز و مدير مسئول :
آريستورولوس ده خريستيديس

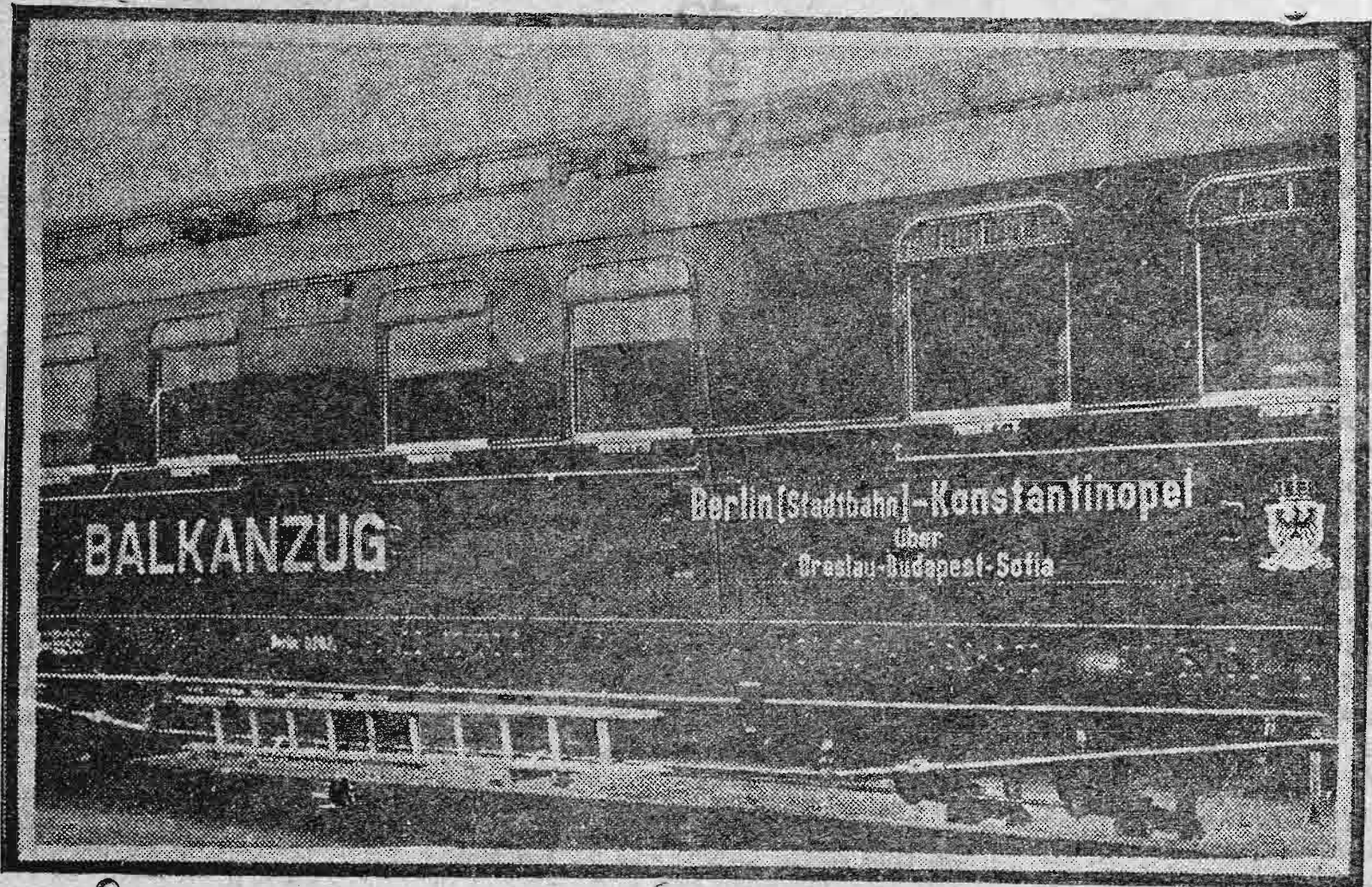
'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 'Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού έτησία γρ. 30 'Εξωτερικού έτησία φρ. 10 > έξάμην. > 20 > έξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>'Εσωτερικού έτησία γρ. 54 'Εξωτερικού φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΜΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.</p>
---	--	--

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ — ΠΟΛΙΣ

Σιδηροδρομική άμαξα τής Βαλκανικής άμαξοστοιχίας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Διὰ τῆς αὐριανῆς παραβολῆς τοῦ Τελώ-
νου καὶ Φαρισαίου ζωηρότατα ὁ Χριστὸς
καταφέρεται κατὰ τοῦ ἔγωισμοῦ ἐν τῇ προ-
σευχῇ, ἐξαίρων τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ
τὴν μετάνοιαν. Ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Φαρισαῖος, ὁ
ὑπερηφάνως προσευχηθεὶς πρὸς τὸν Θεόν, δὲν
ἐπέτυχεν ἀκριβῶς τοῦ σκοποῦ τῆς προσευχῆς,
ἐνῶ, τοῦναντίον, ὁ Τελώνης, ὁ μὴ θέλων οὐδὲ
τὰ βλέμματα αὐτοῦ νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν
οὐρανόν, ἀπῆλθε μᾶλλον δεδικαιωμένος τοῦ
προηγούμενου.

Ὁ ἔγωισμὸς εἶναι μισητὸν τοῦ χαρακτη-
ρος ἐλάττωμα. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ
ἀνθρώπου ἀπομονωτικῆς, ἀποστερῶν τὸν κάτο-
χόν του πάσης σχέσεως, πάσης ἀγάπης,
πάσης φιλίας.

Ἐπάρχουν πολλὰ κοινωνικά καὶ ἠθικά
ἐλαττώματα, ὑπάρχουν πολλὰ κηλίδες χαρα-
κτῆρος καὶ ψυχῆς, ἀλλ' ἂν πάντα ταῦτα
εἶναι δυνατόν νὰ εὕρωσι τὴν ἐπιείκειαν τῶν
ἄλλων καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν συμπάθειαν,
ὁ ἔγωισμὸς εἶναι τόσον φοβερὸς καὶ ἀπο-
κρευστικὸς, ὥστε ἀπομακρύνει κυριολεκτικῶς
πᾶσαν εὐμενῆ διάθεσιν καὶ κρίσιν.

Εἶναι πολὺ γνωστὸν τοῦτο ὡς εὐαπόδει-
κτον. Εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωστῶν σας θὰ
ἔτυχε νὰ συναντήσητε ἔγωιστάς. Προσέξατε
νὰ ἐνθυμηθῆτε τί παθαίνει ἡ ψυχὴ σας κατὰ
τὴν συνάντησίν των, κατὰ τὰς σχέσεις αὐτῶν
πρὸς ἡμᾶς. Ἄν εἶναι πλούσιοι, ἂν εἶναι
ἀνθρωποι, τῶν ὁποίων ἔχετε τὴν ἀνάγκην,
καταβάλλετε φοβεροὺς ἐνδομύχους ἀγῶνας,
διὰ νὰ κατασιγάσῃτε τὴν ἐπαναστατημένην
ψυχὴν σας καὶ νὰ ὑπομείνητε τὸ φοβερόν
ἐλάττωμα, ἂν δὲ δὲν εἰσθε ἀπέναντι αὐτῶν
ὑποδεέστεροι, ἐπιμελῶς τοὺς ἀποφεύγετε. Πολ-
λάκις ἔμως οὔτε ἡ ἀνάγκη, οὔτε ἡ δύναμις,
οὔτε ὁ πλοῦτος εἶναι ἱκανά, διὰ νὰ σιγάσωσι
τὴν διαμαρτυρίαν τῆς ψυχῆς σας, ἥτις οὐχὶ
σπανίως ἐκσπᾶ, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν συνε-
πειῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Αὐτό, τὸ ὁποῖον παθαίνετε ἀπέναντι τῶν
ἔγωιστῶν, μὴ νομίσητε, ὅτι εἰσθε εἰ μόνοι,
οἵτινες τὸ ὑφίστασθε. Τὸ ὑφίστανται καὶ οἱ
περὶ ὑμᾶς, ἂν ὁ ἔγωισμὸς πρυτανεύῃ εἰς τὰς
πράξεις σας, εἰς τὰς σκέψεις, εἰς τοὺς λόγους.
Θὰ ἴδῃτε τότε νὰ ἀραιῶνται εἰ ἀληθεῖς φίλοι,
καὶ βαθμηδὸν ν' ἀποστερηθῆτε πάσης συμπα-
θείας καὶ ἀγάπης. Τὸν ἔγωιστὴν οὐδεὶς
ἀγαπᾶ, καὶ ἂν βλέπῃ μερικῶς κόλακας νὰ
τὸν περιβάλλωσιν, εἰς πρώτην δοθεῖσαν εὐκαι-
ρίαν θὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι καὶ οὗτοι, ὑπερθε-
ματίζοντες εἰς τὰς κατηγορίας, ἐπιπροσθέ-
τοντες ὕδριν εἰς τὴν ὕδριν.

Αὗται εἶναι τοῦ ἔγωισμοῦ αἱ συνέπειαι. Καὶ
ὅμως διατὶ μᾶς φαίνεται γλυκὺς καὶ ἀγαπη-
τός, ἐνῶ εἶναι ὁ φοβερώτερος τῶν ἐχθρῶν μας
καὶ τὸ σκληρότερον τῶν ἐλαττωμάτων μας;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΩΣ ΤΑΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΝ

Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ἀρέσκονται ν' ἀποκαλύπτουν
καὶ ἀπὸ μίαν τέχνην καὶ διὰ τὰ ἀπλούστατα
πράγματα. Ἀφοῦ μᾶς προσέφερον ὡς ἀπαρχὴν
τὴν «τέχνην τοῦ ζῆν», τὴν «τέχνην τῆς εὐτυχίας»,
τὴν «τέχνην τοῦ μανθάνειν», τὴν «τέχνην τοῦ γρά-
φειν», ἰδοὺ ὅτι ἐφθασαν μέχρι τοῦ νὰ μᾶς παρου-
σιάσωσιν τὴν «τέχνην τοῦ ἀναγινώσκειν». Προχθὲς
ἔτυχε νὰ συναντήσω ἐν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον
αὐτόν.

Ἀνάγνωσα τὰς διακοσίας σελίδας τοῦ εὐχαρίστως,
διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς μᾶς ὠδή-
γησε πῶς πρέπει, κατ' αὐτόν, ν' ἀναγινώσκονται
τὰ βιβλία τῶν ἰδεῶν, τὰ αἰσθηματικὰ βιβλία, τὰ
θεατρικὰ ἔργα καὶ πολλὰ ἄλλα παρεμφερῆ.

Ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τοῦ
βιβλίου, ἐπαρτίμενα νὰ ἴδω καὶ ἐν κεφάλαιον ἀκόμη,
διὰ νὰ τὸ συμπληροῦ. Ἐπαρτίμενα νὰ ἴδω πῶς
«πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς ἐφημερίδας». Ὁ
συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι καὶ ὀλιγότερον
δημοσιογράφος, ἀπηξίωσε νὰ μᾶς ὠμιλήσῃ περὶ
αὐτοῦ.

Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ τὸν συμπλη-
ρῶσω εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Οἱ γράφοντες ἐφη-
μερίδας εἶναι συνήθως οἱ χειρότεροι αὐτῶν ἀνα-
γνώσται, ἂν συμβαίη νὰ τὰς ἀναγινώσκουν ποτὲ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποτελοῦν φαινόμενον ὅσοι δημο-
σιογράφοι ἀναγινώσκουν τὰς ἐφημερίδας, θὰ ἦτο
πολὺ τολμηρὸν ἐκ μέρους ἐνὸς ἐξ αὐτῶν νὰ ζη-
τήσῃ νὰ διδάξῃ τὴν τέχνην, δι' ἧς ἀναγινώσκονται
αἱ ἐφημερίδες.

Ἄλλ' ἂν ὑποθεθῆ, ὅτι δὲν διαβάζομεν τὰς ἐφη-
μερίδας, δὲν ἔλπει ἐκ τούτου, ὅτι δὲν βλέπομεν
ἐκείνους, παρ' ἧς διαβάζομεν. Ὡς αὐτοὶ πραγμα-
τικῶς ἀποτελοῦν ἐν πολὺ εὐχάριστον καὶ ποιικίον
ὄντως μασαίον, δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν
τὴν περιέργειαν νὰ παρατηροῦν πῶς εὐρίσκονται
πρὸ τοῦ τυπωμένου φύλλον, τὸ ὁποῖον καθ' ἐκά-
στην καὶ οὐχὶ σπανίως πολλάκις τῆς ἡμέρας τοῖς
ἔρχεται νὰ τοῖς μεταδώσῃ εἰδήσεις, γνώμας, γε-
γονότα.

Ἐχὼ ἀκούσει πολλάς γνώμας καθῶς αὐτάς:
«Πέ μου μὲ πειὸν συναναστρέφου καὶ θὰ σοῦ
πῶ ποῖός εἰσαι» «δεῖξέ με πῶς γελᾷς, διὰ νὰ σοῦ
πῶ τὸν χαρακτήρα σου» καὶ πολλὰς παρεμοίας.
Ἄρα γὰρ θὰ ἦτο τολμηρὸν ἂν προσέθετέ τις:

— Ἄφες με νὰ ἴδω πῶς διαβάζεις τὴν ἐφη-
μερίδα σου καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ τί ἀνθρώπος εἰσαι!

Ὅποιος θὰ θελήσῃ νὰ μελετήσῃ ἐπισταμένως
τὴν τέχνην αὐτὴν τῆς διαγνώσεως, ἄς μὴ νομίσῃ,
ὅτι θὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ὀχρότερα τῆς γραφο-
λογίας ἢ τῆς φυσιογνωμικῆς ἐπιστήμης τοῦ Λα-
βατιέρ.

Ἡ ποιικιλία τῶν χαρακτήρων φαίνεται κάλλιστα
καὶ εἰς τὸ διάβασμα τῶν ἐφημερίδων. Ὁ τρόπος, μὲ
τὸν ὁποῖον σχίζει τις τὴν ταινίαν, ἀνοίγει τὸ φύλ-
λον, ρίπτει τὸ πρῶτον βλέμμα, παρακολουθεῖ τὰς
στήλας του, ἀκόμη καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον
τὸ πειθ, εἶναι τόσα ἐκδεικτικὰ στοιχεία τοῦ χαρα-
κτῆρος καὶ τῆς ψυχῆς του, ἀψευδῆ, μεγαλοφωτό-
τατα προδίδοντα πῶς εἶναι ἐκεῖνος.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον διαβάζει
τις ἐν φύλλον, καὶ ἡ προσήμις ἀκόμη αὐτῆς ἢ
ἐκείνης τῆς ὕλης, αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ περιεχο-
μένου, εἶναι ἐπίσης ζωηρὰ ἐνδεξίς τῶν ἠθικῶν
τάσεων καὶ προτιμήσεων τοῦ ἀναγνώστου ἢ τῆς
ἀναγνωστρίας.

Θὰ ἀπετέλει μακρὰν σειρὰν καὶ ἡ ἀπλῆ αὐτῶν
ἀπαρίθμησις. Ἐν τούτοις δὲν κρατούμεθα ἀπὸ
τοῦ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν δύο τοῦλάχιστον τύπους,
εἰ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ἀντίπεδας ἀλλήλων καὶ
τὰ σύνορα, ἐντὸς τῶν ὁποίων περικλείονται ὅλοι
οἱ ἄλλοι τύποι, ἐκτὸς ἐκείνων βέβαια, ποῦ δὲν
διαβάζουν.

Αὐτὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος τὴν θεω-

ρεῖ μίαν ἀσχολίαν, μίαν ἐργασίαν, καὶ δι' αὐτὴν
ἔχει ἀφιερῶσαι τὴν ὥραν τῆς. Συνήθως ἡ ὥρα
αὕτη ἐρχεται μετὰ τὸ πρωτὸν πρόγευμα. Θὰ
ἦθελον νὰ ὑπεργράμμισον τὸ μετᾶ, διὰ νὰ μὴ πάθῃ
ὁ τύπος μου σύγχυσιν. Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι
διαβάζουν τὰς ἐφημερίδας τὸν κατὰ τὸ πρόγευμά
των, κατὰ τὸ γεῦμά των. Αὐτοὶ μὲ τὸ ἕνα μάτι
παρακολουθοῦν τὰς γραμμάς καὶ μὲ τὸ ἄλλο διου-
θύνουν τὸ πηροῦνί των μεταξὺ τῶν ἐλαίων καὶ
τῆς σαλάτας.

Ὁ κλασικὸς ἀναγνώστης δὲν μολύνει τὴν ἀνά-
γνωσιν μὲ ἄλλο τι, ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν μολύνει
τὸ ἄλλο τι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος του.
Αὐτὸς θὰ φάγῃ πρῶτον καὶ, ἀφοῦ κορεσθῇ, τότε
θὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ντορμέξ του, ἂν ἔχῃ, εἰς τὸν
σοφᾶ του συνηθέστερον, καὶ θὰ πάρῃ στὰ χέρια
τὴν ἐφημερίδα του.

Ἄν τὸ φύλλον ἔχῃ ταινίαν, δὲν εἶναι ἀνάξιος
περιεργείας ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὴν
σχίσῃ ἂν ὄχι, ἀρκεῖ καὶ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ τῆς δι-
πλωμένης ἐφημερίδος. Συνήθως τὴν ἀνοίγει μεγα-
λοπρεπῶς, μὲ κινήσεις ἀληθινῆς ἱεροτελεστίας. Θὰ
φέρῃ ἐμπρός εἰς τὰ σιτήθως ἐλεποφοροῦντα μάτια
του τὴν πρώτην σελίδα. Θὰ ρίψῃ μάλιστα τὸ πρῶ-
τον βλέμμα του ἐπὶ τῆς στενῆς λωρίδος, ἢ ὁποῖα
ἐγκλείει τὸν τίτλον καὶ τοὺς ὄρους τῆς ἐφημερί-
δος· θέλει νὰ βεβαιωθῇ δι' αὐτοῦ, ὅτι τίποτε δὲν
ἤλλαξεν. Ἐπειτα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κύριον ἀρθρον.
Εἰμπορεῖ τίτλοι μεγάλοι, γράμματα προκλητικὰ νὰ
διαλαλεῦν κάποιαν εἰδήσιν. Αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς
τὴν τρίτην στήλην· θὰ τὴν διαβάσῃ μὲ τὴν
σειρὰν τῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κλασικοῦ ἀναγνώστου,
καὶ αὐτὴν τηρεῖ πιστότατα. Οὐδὲν παραλείπει ἀπὸ
τὴν ἐφημερίδα του, οὐδαμίαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ
τίτλου μέχρι τῆς τελευταίας γραμμῆς, ὅπου συνή-
θως ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ ὑπευθύνου καὶ τοῦ
τυπογράφου ἢ διευθυντοῦ. Ὅταν φθάσῃ ἔως
αὐτά, χωρὶς νὰ διαταραχθῇ, τότε εἰμπορεῖ νὰ
εἰπῇ, ὅτι ἐδιάβασε τὴν ἐφημερίδα του.

Συνήθως οἱ ἀνθρώποι αὗτοι ἔχουν προτιμήσεις
εἰς μίαν ἐφημερίδα καὶ αὐτὴν μόνον διαβάζουν.
Ἔνα παρόμοιον τύπον εἶχα ποτὲ συναντήσει.
Αὐτὸς ἔμενεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πόλιν ὅπου
κυκλοφοροῦν ὑπερ τὰς τριάκοντα ἐφημερίδες
καθημερινῶς, καὶ ὅμως, ὄχι μόνον μίαν ἐξ αὐτῶν
ἐδιάβαζε, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ἐγνώ-
ριζεν, οὔτε τὴν ὑπερξίν αὐτῶν ἐφαντάζετο.

Ἐρχεται τώρα ὁ ἀντίπους τοῦ προηγούμενου.
Αὐτὸς δὲν ἔχει ὀρισμένην ὥραν, ποῦ διαβάζει τὴν
ἐφημερίδα του, δὲν ἔχει κἂν καὶ ἐφημερίδα τῆς
προτιμήσεώς του· ἀλλάζει ἀδιαφόρως τὰς ἐφημε-
ρίδας καὶ παίρνει τὴν πρώτην, ποῦ θὰ τοῦ τύχῃ
ἐμπρός. Τὴν διαβάζει ὅπου εὐρεθῇ. Συνήθως ἐνῶ
τρῶγει καὶ ἐνῶ μουρμουρίζει μερικὰ παρόμοια στὴ
γυναικᾶ του διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ψητοῦ, οὐχὶ
σπανίως στὸ δρόμο, στὸ τραμ, στὴ βάρκα, στὴν
οἴθουσα τῆς ἀναμονῆς τοῦ δικηγόρου του. Αὐτὸς
ἀκόμη δὲν ἀκολουθεῖ τὴν τάξιν τοῦ τυπικοῦ.
Εἰμπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἀπὸ τὴν ἀγ-
γελίαν ἐνός μνημοσύνου καὶ νὰ τὴν τελειώσῃ μὲ
τὰς εἰδήσεις τοῦ οικονομικοῦ δελτίου. Τὸ ἀρθρον
ἄλλοτε τὸ διαβάζει πρῶτον, πολλάκις τελευταίον
καὶ, οὐχὶ σπανίως, δὲν τὸ διαβάζει διόλου. Ἀκόμη
δὲν διαβάζει οὐδὲ τὸ κείμενον. Τὸν ἐρροῦν μόνον
οἱ τίτλοι καὶ ἐν συνόλῳ, ὅταν μὲ ἐν νευρικὸν
κίνημα διπλώσῃ ἢ μᾶλλον ζωρῶσῃ τὴν ἐφημερίδα
του, λέγων, ὅτι τὴν ἐδιάβασε, δὲν θὰ ἔχῃ διαβάσει
ἐξ αὐτῆς οὐδὲ εἰκοσιπέντε ἐν συνόλῳ γραμμάς.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ὁρίων ὑπάρχουν πολλοὶ
τύποι ποιικίλοι καὶ διάφοροι· αὐτοὺς πρέπει νὰ
τοὺς συμπληρώσῃ ὁ ἀναγνώστης, καὶ νὰ κατατάξῃ
καὶ ἑαυτὸν εἰς ὅποιαν συνομοταξίαν ἀναγνωστῶν
θελήσῃ.

ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

— Ποία είναι αυτή η θελκτική γυναίκα ;
 'Ηρώτησεν ο κύριος Γεώργιος Διοδώρου τον φίλον του Καλίδην, με τον οποίον έμεναν μαζί εις έν ξενοδοχείον, χειμερινόν κέντρον της Αριστοκρατίας.

— "Όρισέ μου καλλίτερον τά πράγματα. Γύρω μας, βλέπεις, μόνον θελκτικάι γυναίκες υπάρχουν.
 — Σου όμιλώ διά την κομψήν εκείνην γυναίκα με την μπλέ περιβολήν και με τους έρυθρούς φιδόγγους.

— "Α! είναι ή χήρα κυρία Καλογιάννου, παρηγορημένη, καθώς φαίνεται, από την ζωήν, που διάγει έδω και από τους χορούς, που χορεύει. Και χορεύει υπέροχα.

— Την γνωρίζεις λοιπόν ;
 — "Αρκετά. Είς τά ξενοδοχεία γνωρίζεται κανείς γοήγορα και ή οικειότης έπακολουθεϊ συντόμως. Θέλεις να σε την συστήσω ;

— Θα σου είμαι πολύ ευγνώμων.
 Οί δύο νέοι έπλησίασαν και ο Καλίδης έλαβε τον λόγον :

— Λαμβάνω την τιμήν, κυρία, να σάς παρουσιάσω τον φίλον μου κύριον Διοδώρου, ο οποίος ήλθεν έδω, εις την λουτρόπολιν ταύτην, διά να θεραπεύση τους ρευματισμούς, τους οποίους θα άποκτήση μετά τριάντα χρόνια. Έν τω μεταξύ όμως προσεβλήθη υπό της χάριτός σας και θεωρεί εύτύχημά του να κάμη την γνωριμίαν σας.

Μετά την πρώτην γνωριμίαν, ο κύριος Διοδώρου και ή κυρία Καλογιάννου σχεδόν δέν άφινον πλέον ο εις τον άλλον. Από τους τρόπους, από τάς όμιλίαις, από τάς περιποιήσεις, με τάς οποίας ο Γεώργιος περιέβαλλε την κομψήν εκείνην κυρίαν, όλοι πλέον άντελαμβάνοντο, ότι ο νέος ήτο έρωτευμένος μαζί της στα άληθινά και μάλιστα πολλοί όμιλουν περι των προσεχών γάμων των.

Ο κόσμος δέν έλεγεν υπερβολάς. Όταν μίαν ήμέραν συνητήθησαν οι δύο φίλοι—άπό τινος δέν συνηντώντο συχνά—ο Γεώργιος λαμβάνει ιδιαιτέρως τον Καλίδην και άρχίζει να του έξομολογήται το άισθημά του.

— "Α! φίλε μου, ποία ιδεώδης γυναίκα! ποίον όνειρον! Πόσον μακαρίζω την τύχην, ήτις μ' έφωρον έδω, και σε, οστις με παρουσίασες εις την Έρμιόνην!

— Πώς; ποίαν Έρμιόνην ;
 — Είς την κυρίαν Καλογιάννου δηλαδή.
 — Συγγνώμη, φίλε μου, δέν είξευρα, ότι όνομάζεται Έρμιόνη.

— Και παρτηρεϊ; τί ώραϊον όνομα έχει ;
 — Έχεις δικαίον, το όνομά της είναι ώραϊον και δέν είναι διόλου κοινόν.

— Παρητήρησες προδ πάντων τί χάριν έχουν οι λόγοι της, τί βαθύτητα το πνευμά της, όποιαν λεπτότητα τά άισθημάτά της!

— Δέν έχω, παρά να συμφωνήσω προς όσα μου λέγεις, άφού είναι ή άντίληψίς σου.

— Μάλιστα, φίλε μου, άισθάνομαι, ότι ή καρδιά μου πλημμυρεϊ από το προς αυτήν άίσθημα και ότι έχω άνάγκην ενός φίλου, που να δεχθή την έξομολόγησιν αυτήν.

— "Ιδού με
 — Μάλιστα, είσαι πλειότερον παρά φίλος μου: συ είσαι ο δημιουργός της εύτυχίας μου, διότι συ μου συνέστησες αυτόν τον γλυκύν άγγελον.

— Έκαμα άτιλούσιστα φιλικήν έκδούλευσιν.
 — Μήπως εύρίσκεις τάχα τον ένθουσιασμόν μου διά την νέαν αυτήν υπερβολικόν ;

— Θεός φυλάξοι !
 — Άλλωστε, θα παρητήρησες βέβαια τά μάτια της.
 — Μάλιστα, έχει δύο.

— Ναι, αλλά βαθύτητα και ρεμβώδη, καθώς τά νερά της λίμνης, και γαλανά, καθώς τον ουρανόν που μās σκεπάζει... "Όσον δ' άφορεϊ το στόμα της!...

— "Α! αυτό δέν είναι καθώς τά μάτια της' έν πρώτοις είναι ένα

— "Αστειεύε... όμως δέν είναι στόμα αυτό, είναι φαλεά έρωτος. Έχει δέ και κάτι χέρια!

— Καθώς όλα τά ζώα έδω εις την γήν, έκτός των έρπετών.

— Ναι, αλλά χέρια τόσον εύγραμμα, ώστε

νομίζει τις, ότι τά απέσπασαν από κάποιο άγαλμα.
 — Φίλε μου, έγινες ποιητής!
 — Δέν γνωρίζω τί έγινε' εκείνο μόνον, που σου λέγω, είναι, ότι έντός τριών μηνών νυμφεύομαι την Έρμιόνην.

Παρήλθον μερικοί μήνες έκτοτε. Οί δύο φίλοι είχαν χωρισθί άπ' άλλήλων δέν έβλέποντο. Η πρωτεύουσα δέν εύνοεί τάς τυχαίας συναντήσεις' ή πολυκοσμία παρεμβάλλεται πάντοτε μεταξύ των γνωστών.

Άίφνης μίαν καλοκαιρινήν βραδυάν ο Γεώργιος και ο Καλίδης συναντώνται.

Μετά τους πρώτους χαιρετισμούς και τάς φιλικάς έκδηλώσεις, άπεφάσισαν να φάγουν μαζί εις έν έστιατόριον. Πράγμα το οποίον και έγινε.

Κατά την διάρκειαν του γεύματος οι δύο νέοι όμιλησαν περι διαφόρων πραγμάτων' έν τούτοις ο Γεώργιος άπέφραγε να όμιλήση εις τον φίλον του περι του άισθημάτος του.

Ο Καλίδης δέν έκρατήθη και, όταν έφθασαν εις τά επιδόρπια, τον έρωτη :

— Και ο γάμος σου ;
 — Ποίος γάμος ;
 — Με την γλυκομίαν Έρμιόνην, την θελκτικήν εκείνην χήραν.

Ο Γεώργιος ήρχισε να γελά.

— "Α! δι' εκείνην, που έγνωρίσα εις την λουτρόπολιν ; Α! λοιπόν, όκτώ μέρες μετά την άναχώρησίν μου την έσκεπτόμην, αλλά κατόπιν...

— "Ω! τον άσταθί ! Και όμως λέγουν, ότι ή γυναίκα είναι άστατος.

— Έλα, άφες αυτά. Δέν πιστεύω δά και συ να ήθελες να πάρω εκείνην την κρύα κοιλία!

— Έγώ δέν είχα καμίαν άξίωσιν.

— Λοιπόν σου έξομολογοῦμαι και πιστεύω, ότι θα με άντιληφθής, άφού είσαι όλίγον ζωγράφος. Σεις οι καλλιτέχναι βλέπετε έν ώραϊον τοπειον, θέλετε να το έκλέξετε ως μοδέλο' τί κάμνετε ; άπομακρύνεσθε μερικά μέτρα και ρίπτετε έξ άποστάσεως το βλέμμα σας, διά να ιδήτε άν ό,τι άντελήφθητε κατ' άρχάς ως ώραϊον, έξασκολουθεϊ να είναι και έν τω συνόλω του. Λοιπόν ή κυρία Έρμιόνη, κρινόμενη έξ άποστάσεως...

— Και όμως έχω άκόμη εις τά αυτιά μου τους ένθουσιασμούς σου.

— Έν πρώτοις, φίλε μου, όνομάζεται Έρμιόνη' φαντάζεσαι γελοιοδέστερον όνομα άπ' αυτό στην έποχήν μας ;

— Τά μάτια, τά γαλανά της μάτια !
 — "Ω! αυτά δέν είχαν ουδέ την έλαχίστην έκφρασιν.

— Το στόμα της όμως ;
 — "Α! το στόμα της ήτο τόσον μικρό, τόσον δυσανάλογον προς το πρόσωπόν της !

— Τά χρυσά της μαλλιά !
 — Άνεκάλυφα, ότι τά έθαφεν. Έν τούτοις, άν μ' αγαπάς, άς μη όμιλώμεν πλέον περι του ζητήματος αυτού. Έν μόνον θα έλθω προς τους έρωτευμένους, όσοι εύρίσκονται υπό την έπαιρησιν των αγαπητικών των :

— Τί πράγμα ;
 — Να άπομακρυνθώσι λίγα από εκείνας, που αγαποῦν, και έξ άποστάσεως να κρίνουν την λατρευτήν των και την έκλεκτήν της καρδίας των.

— Ακούς ; έξ άποστάσεως. Είναι το καλλίτερον μέσον να κρίνουν άσφαλώς και ή μεγαλειτέρα έγγυήσις, ότι δέν θα μετανοήσουν κατόπιν πικρά. Φίλε μου, πίνω εις υγείαν σου !

(Μετάφρασις)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Η γυναίκα θέλει να άρση εις τον άνδρα, αλλά πωτέ δέν του κάμνει κάμ, που να του άρση.

✦ Οί εύγενείς τρόποι εις τά γεύματα έξυμνήθησαν από άνθρώπους, οι όποιοι ουδέποτε έπεινάσαν.

Είς ένα κινηματογράφον έταιζε χθές ο Ψιλάντες και όμως το γεγονός δέν έκαμε τον θόρυβον εκείνον, που θα έκαμε προ τριών έτών—δέν έκαμε κανένα θόρυβον. Ο «γόης» Ψιλάντες, ο Βίλντενερ Ψιλάντες, ο οποίος είχε ξετρελλάνει τάς Αθήνας, του οποίου φωτογραφίας έφεραν εις της τσάντες των πλείστοι κυρία και εις τον οποίον είχαν γράψει ρομαντικάς έπιστολάς πλείστοι δεσποινίδες, παρίστανε προ άνθρώπων άδιαφόρων και πολλών κενών καθισμάτων. Πώς ήλλαξεν οι καιροί ! Το παλαιόν αυτό είδωλον κατέπεσεν από τον βωμόν, που του είχαν στήσει εις τάς καρδίας των οι Αθηναίοι και άντ' αυτού ο κόσμος καίει άρωματικά θυμιάματα εις το είδωλον της Φραντζέσκας Μπερτινι. Τέτοια είναι ή μοίρα των προσώπων και των πραγμάτων. "Ό,τι έλατρεύσαμεν χθές, το άγνωσόμεν σήμερα και τυχαίνοι δύο παλαιοί έρρασταί, συναντώμενοι εις την οδόν, να προσπεράσουν χωρίς να κυτταχθούν, όταν χθές, εις τάς άγκάλας άλλήλων, θα έδιδαν την ζωήν των ο ένας για τον άλλον. Ίσως οι κυρία, που έλάτρευσαν τον Ψιλάντες, σκαλίζουσαι καμίαν ήμέραν εις τά συρτάρια των, μεταξυ των δαντελλών των έσοργησάντων των, θα εύρησαν την φωτογραφίαν του παλαιού των είδωλου κτηνισμένην και να έμειδιάσαν διά την παλαιάν του «τρελλαν». Διότι έτσι είναι. "Όταν πεθάνη μι άγάπη, ή λογική ειρωνεύεται την μνήμην με την φράσιν : "Ητο μία τρέλλα.

«Ω! δόξα, θρηνολογεί ο ποιητής, δέν είσαι σταθερωτέρα από την άγάπην» Και πώς να είναι, όταν δόξα και άγάπη συμβαδίζουν, με τά χέρια συμπλεγμένα ;

Αυτό, καλλίτερα από κάθε άλλον, θα ήδύνατο να μās βεβλιώσουν οι καλλιτέχνιδες, που εις την νεότητά των είδαν τους θαυμαστάς να σύρουν τάς άμάξας των, που έγνωρίσαν όλως τους θριάμβους της δόξης και που έγνωρίσαν την πλέον φρικτήν άγκατάλειψιν, όταν εις το πρόσωπό των έφάνη ή πρώτη ουσίς και εις την κόμην των ή πρώτη άσπρη τρίχα.

Διότι ή δόξα των καλλιτεχνών (ήθοποιών, άοιδών) κρατεί όσον και ή ώραία των νεότης. Όταν γηράσκουν, το γύρω των κενόν, που σχηματίζεται, είναι τόσον μεγαλύτερον, όσον μεγαλύτερος ήτο ο κύκλος, που υπήρχε περίξ των.

Και εις αυτούς άκόμη τους συγγραφείς δέν δύναται κανείς να ειπή, ότι ή δόξα των είναι πάντοτε δόξα, πηγάζουσα εκ της ώμορφιάς του έργου των άποκλειστικώς. Ένα έργον, όσον ώραϊον και άν είναι, δέν έχει ζωήν άνεξάρτητον της ζωής του τεχνίτου. Ο Μωρρις Μπαρδές εις ένα θαυμάσιον σκιτσογράφημά του επί της δόξης, διακηριζόμενος το ίδιο ζήτημα, γράφει : «Αι βιογραφίαι των μεγάλων άνδρων σε πολλάς περιπτώσεις κάμνουν το έργον των πλέον ένδιαφέρον».

«Άληθώς εκ των συγγραφέων και ποιητών, που ζουν και πέθαν του θανάτου των, οι πλείστοι το κρεισιστόν περισσότερον εις την ζωήν των, παρά εις το έργον των. Η καλλίτερα είναι ή ζωή των που μās κάμνει να διαβάζωμεν το έργον τους. Υπήρξαν συγγραφείς, οι όποιοι εις την έποχήν των ήσαν παγκοίτως γνωστοί, άλλ' οι όποιοι άποθανόντες έλησημονήθησαν τελείως, διότι ή ζωή των ήτο τόσον καθημερινή, ώστε να μη γεννη την συμπληθητικήν εκείνην περιέργειαν, που μās ώθει, διά να διαβάσωμεν το έργον των. Έάν ο Ζεράρ ντε Νεσβάλ είναι γνωστότερος εις πολλούς από τους συναδέλφους του του Παργασσού, ατία είναι ο ρομαντικός του θάνατος.

Ο Γουάιλδ είναι γνωστότερος από άλλους άισθητικούς, τον Ράσκιν ή τον Καρλάιλ επί παραδειγματι, διά τον θόρυβον που έκαμεν ή ζωή του. «Ο Ουγκώ άκόμη, όπως γράφει ο Μπαρδές, χάνει άπ' το ύψος του».

Επί του προκειμένου δέν είναι ή τέχνη της Μπερτινι, που έσκίασε τον Ψιλάντες. Είναι ή ώμορφιά της και ή τουαλίετες της. «Ετσι είναι. Είς το θέατρον, όπως και εις την ζωήν, τά νεαρά και οι άμφιόσεις δέν πείζουν τον μικρότερον ρόλον εις τά μάτια των θεατών.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ Ἄλας

ΩΡΑΙΑΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Κατά τινα πολύ ἀρχαίαν παράδοσιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς Λῆρ ἠρώτησε τὴν ὠραιότεραν καὶ φρονιμωτέραν ἐκ τῶν τριῶν θυγατέρων του πόσον τὸν ἀγαποῦσεν, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Πατέρα μου, σ' ἀγαπῶ, ὅσον ἀγαπῶ τὸ ἄλας». Ὁ πατήρ, καὶ αἱ δύο ἄλλαι θυγατέρες τιν δὲν ἠννόησαν τὴν σημασίαν τῆς ἐκφράσεως ταύτης καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ὑπερέωσαν τὴν κόρην νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, αὕτη ἀπήνησεν ὡς ἔξῃ: «Κάθε οὐσία χάνει τὴν καλὴν γεῦσίν της χωρὶς ἄλας, καὶ ἡ ζωὴ μου φαντάζομαι πόσον ἀνοῦσια θὰ εἶναι, χωρὶς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πατέρα μου».

Τόσον ὅμως ἡ παράδοσις αὕτη, ὅσον καὶ προγενέστερα γεγονότα, ἀποδεικνύουν, ὅτι τὸ ἄλας πάντοτε καὶ ποικιλοτρόπως ἐθεωρήθη ἀπαραίτητον εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας.

— Θαλάσσιον ἄλας.

Πολλοὶ πιστεύουν, ὅτι ὅλον τὸ χρησιμοποιούμενον ἄλας παράγεται ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Τοῦτο δὲν εἶαι ἀληθές. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης παράγεται ἡ μεγαλειτέρα ποσότης τοῦ ἄλατος· ἔχει ὑπολογισθῆ π. χ. ὅτι, ἂν ὅλον τῶν ἐκ τῶν θαλασσῶν παραγόμενον ἄλας συνηθροίζετο εἰς ἓν μέρος, θὰ ἀπέτελε τοῦτο λόφον οὐχὶ ὑψηλότερον τῶν διακοσίων μέτρων. Αἱ ὀλιγώτερον παράγουσαι ἄλας εἶναι ἡ θάλασσα τῆς Ἀζοφικῆς, ἡ Βόρειος Γερμανικὴ θάλασσα, ἡ θάλασσα τῆς Μάγης καὶ ὁ Ἀτλαντικός. Τοῦ ἀναίον, ἡ Μεσόγειος εἶναι ἡ πλέον ἄλατουχος, αἱ δὲ ἐν αὐτῇ ἄλυκαί μετὰ τὰ τελειότατα μηχανήματα τῶν δίδουν τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα τοῦ καταναλισκομένου ἄλατος.

Παρατηρήθη, ὅτι ἄλας πολὺ καὶ καλὸν παρέχουν κυρίως αἱ ἀλτουχοὶ λίμναι. Ἡ λίμνη Οὐπόχ, εἰς τὴν Β. Ἀμερικὴν, περιέχει τόσον πολὺ ἄλας, ὅστε εἰς τὸ σῆμα τῶν κολυμβῶντων εἰς αὐτὴν, κατὰ μυριάδας προσκολλῶνται οἱ ἐξ ἄλατος κρυσταλλοὶ. Εἰς τὴν ἰδίαν λίμνην ἐπὶ ὥρας ἀφίπνουν κρέατα διαφόρων ζῴων, τὰ ὅποια τὰ ἀποσύρουν μετ' ὀλίγον τελεῶ πιστωμένῃ. Εἰς τὴν Σιβηρίαν, περὶ τὴν Ἰρκούσκη καὶ τὴν Ὀχότσκη, ἀπὸ τὰς ἐκεῖ θαλάσσης καὶ τὰς λίμνας τὸ ἄλας ἐν μεγίστη ἀφθονίᾳ ἐξάγεται, χωρὶς καμμία πρὸς τοῦτο νὰ γίνῃ μηχανικὴ ἐργασία.

Ὅταν τὸ ἄλας ἐκ τῆς θαλασσίου ὕδατος, ἔχει χροῶμα φαῖόν διὰ τὴν γίνῃ ἡ γνωστὴ λευκότης του, ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα ἐργασία μετὰ ἐδικὰ μηχανήματα καὶ μετὰ ἀσκητὴν πρὸς τοῦτο δαπάνην. Ὁ τόννος τοῦ φαῖου ἄλατος δὲν στοιχίζει περισσότερον τῶν 20 φράγκων, ἐνῶ τὸ καθαρὸν λευκὸν τιμᾶται 40—45 φράγκα κατὰ τόννον.

— Ὁρυκτὸν ἄλας.

Ἄλλὰ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν παραγωγὴν ἄλατος, τεραστίως συναγωνίζεται ἡ ξηρά. Ἀλατωρυχεῖα, εἰς τὰ ὅποια παράγεται ὄρυκτον ἄλας, ἀπαντῶσι κυρίως εἰς τὴν Ἀσραϊνὴν, εἰς μεγάλας περιοχὰς τῶν Πυρρηναίων, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Βαυαρίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Σιθρίαν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ μικρότερον ἐκ τῶν ὄρυχειῶν τούτων παράγει ἐτησίως οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 60 χιλ. τόννων ἄλατος.

— Τὸ ἀλατωρυχεῖον τῆς Βιελίσκας.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν μέχρι σήμερον ἀλατωρυχειῶν εἶναι τῆς Βιελίσκας εἰς τὴν ἀστριακὴν Πολωνίαν. Ἀνεκαλύφθη τῇ 1004 καὶ ἔκτοτε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπαυσα νὰ παρέχῃ ἐτησίως περὶ τὰς 100 χιλ. τόννους ἄλατος. ἔχει ἔκτασιν 5 χιλιάστρων, μεγάλαν σταθὸς 600 χιλιάμ. ἐκτάσεως καὶ 20 φρέατα, διὰ τῶν ὁποίων ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὰς ἀνωθεν αὐτοῦ εἰσόδους. Ἐργάζονται ἐντὸς αὐτοῦ διαρκῶς περὶ τοὺς χιλίους ἐργάται καὶ ὑπὲρ τοὺς 300 ἵπποι ἐπὶ ὀκτώ ὥρας καθ' ἑκάστην.

Ἐκτὸς τῆς συνήθους μετ' ἠλεκτροκινήτους ἀνελευκωτῆρας καθόδου εἰς αὐτὸ, ὀδηγεῖ καὶ μεγάλη πλατυτάτη κλίμαξ μετὰ ἀσκατὰς βαθμίδας, ἄλας γλυμμένας ἐξ ἄλατος. Οἱ σταλακτίται καὶ τὰ ἄλλα ἐξ ἄλατος πρίσματα, φωτιζόμενα μετὰ δέξας καὶ

ἄλλα φῶτα, παρουσιάζουν καὶ τὸ πολυχρόματον φασμαγορικόν. Μία εὐρυτάτη αἶθουσα 50 μέτρων ὕψους δύναται νὰ περιλάβῃ πολὺν κόσμον. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς αὐτὴν, ἐπὶ τῇ ἐπεταίῳ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀλατωρυχείου, ἐδόθη μεγαλοπρεπῆς ἐσπερίς, μετὰ μουσικὴν, μετὰ χορὸν καὶ χιλίας ἄλλας ἐκπλήξεις διὰ τοὺς προσελθόντας πολυπληθεῖς προσκεκλημένους.

Ὀλίγον παρέχει ἀπαντᾶ καὶ τὸ περιεργότατον ὑπόγειον παρεκκλήσιον τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἄμβων, τὸ ἱερὸν βῆμα, ἀρκεταὶ στοαὶ καὶ πολλὰ ἀγάλματα, μετὰ θαυμασίαν τέχνην εἶναι γεγλυμμένα ἐξ ἄλατος ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος. Ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ ἐκτείνεται ἄλυρος λίμνη, μήκους 150 μέτρων, τὴν ὁποίαν οἱ περιηγηταὶ διαπλέουν μετὰ βενζινακάτους.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Τὸ καθ' ὅλην τὴν γῆν ἐτησίως παραγόμενον ἄλας φθάνει τοὺς 300 χιλ. τόννους. Τὴν μεγαλειτέραν παραγωγὴν ἔχουν ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Ρωσία.

Ἐκ τῆς παραγωγῆς ταύτης μέγα μέρος χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν τροφὴν τῶν ζῴων, διὰ τὴν ταρίχευσιν καὶ ἄλλας ἐργασίας.

Προσέτι ὑπὲρ τὰ 50 ἑκατομμ. χιλιογράμμων ἐξοδεύονται εἰς τὴν βιομηχανίαν πρὸς κατασκευὴν δηλ. χλωρυδρικοῦ ὀξέος, βρωμοῦρου, χλωρίου, διὰ τὴν ἀπαργύρωσιν, διὰ τὴν λείανσιν τῆς πορσελάνης, διὰ τὴν σαπυνοποιάν, τὴν κατεργασίαν μερικῶν ξύλων καὶ δι' ἄλλας βιομηχανικὰς ἀνάγκας.

— Ἱστορικὰ ἐπεισόδια.

Πρώτην φοράν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ὁραίου ἐφορολογήθη τὸ ἄλας, ἔκτοτε δὲ ἐξακολουθεῖ φορολογούμενον νὰ ἀποτελῇ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας προσόδους τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Β' ὁ λαὸς ἠρνεῖτο νὰ πληρῶσῃ φόρον τοῦ ἄλατος· διὰ τὰ καταπεισθῆ δὲ εἰς τοῦτο, ἐστοίχισεν εἰς τὸ κράτος πολλὰς θυσίας.

Κάθε πολίτης ἀπὸ 20 ἐτῶν καὶ ἄνω ὑπεχρεώθη κατ' ἔτος νὰ ἀγοράσῃ δέκα ὀκάδας ἄλατος, νὰ πληρῶνῃ δὲ καὶ τὸν δι' αὐτὸ ἀνάλογον φόρον εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον. Οὐδεμία ἐπετρέπετο παραγωγὴ ἄλατος ἀπὸ ἰδιώτας, δημόσιοι δὲ ὑπάλληλοι εἶχαν τὸ δικαίωμα εἰς πᾶσαν ὥραν νὰ εἰσέρχωνται ἐλευθέρως εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα, νὰ ἐξερευνῶσι πρὸς ἀεὶς καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀκόμη ποσότητος ἄλατος μὴ δηλωμένης, νὰ κτείσχωσι ταύτην καὶ νὰ ἐπιβάλλωσι βαρύτερον πρόστιμον. Κάποια περισωθιαῖα στατιστικὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς, μεγάλης ἀπὸ τούτου ἀτυτηρότητος, κατεδιώχθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν ὡς λαθρέμποροι ἄλατος 2,500 ἄνδρες, περὶ τὰς 2 χιλ. γυναῖκες καὶ 7 χιλ. παιδία.

— Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ;

Ἄλλὰ, διατί ἡ τόσον ἀπαραίτητος χρῆσις τοῦ ἄλατος; Εἶναι πράγματι ἀπείλιμος εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ ἔτσι, ἐκ συνηθείας, καθιερωθῆ ἢ μεγάλη χρῆσις του;

Ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ ἄλας, εἰσαγόμενον εἰς τὸν στόμαχον, διευκολύνει τὴν παρασκευὴν τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ, ἀπαραιτήτου εἰς τὴν χώνευσιν τῶν τροφῶν. Τὸ ἦπαρ ἐπίσης ἔχει ἀνάγκην ἄλατος διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς χολῆς. Ἄλας περιέχουν καὶ τὰ δάκρυα, ὁ σάλος καὶ τὰ ἐκ τῶν νεφρῶν ἢ ἐξ ἄλλων σπλάγγων μας ἐκρέοντα ὕγρα. Εἶναι, τέλος, βέβαιον, ὅτι τὸ ἄλας, εἰσερχόμενον εἰς τὸν ὀργανισμόν μας διὰ τῶν τροφῶν, ἀναγεῖται τὰς ἀπολεσθεσίας μυικὰς δυνάμεις. Τροφαί, ὀλοτελῶς ἀνάλατοι, δοθεισά εἰς ζῶα, ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ στέρησις τοῦ ἄλατος συντομῶσαι τὴν ζωὴν. Ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν εἰς μερικὰς ἐπαρχίας τῆς Ρουμανίας, ἐνεκα κρίσεως τοῦ ἄλατος, δὲν ἐδίδοτο τοιοῦτον εἰς τοὺς χωρικοὺς, παρατηρήθη, ὅτι οὗτοι δὲν ἠργησαν νὰ γίνουν καχεκτικοὶ καὶ ἔτοιμοι πρὸς πᾶσαν ἀσθένειαν. Τέλος, εἰς ὄλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας πολιορκίας τῶν πόλεων κατὰ τοὺς διαφόρους πολέμους, ἢ ἔλλειψις τοῦ ἄλατος, μετὰ τῶν ἄλλων στερησεων, ἔκαμψεν τὴν μεγαλειτέραν αἰσθησιν εἰς τοὺς πολιορκημένους.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ λαοί, οὐδεμίαν ἔχοντες σχέσιν μετὰ τὸ ἄλας. Τοιοῦτοι εἶναι ὅσοι ζῶσιν εἰς τὰς στέππας τῆς Σιθρίας, οἱ Κογγήσιοι, μερικαὶ φυλαὶ τῶν Βεδουίνων, τῶν Ἰνδιῶν καὶ οἱ Βούσμαν τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ Φιννοὶ, κατοικοῦντες παρὰ τὴν Φιλανδίαν, οὐτε κατάλληλον λέξιν ἔχουν πρὸς ὀνομασίαν τοῦ ἄλατος. Ὅλοι οὗτοι

ἀρκοῦνται εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἄλατος, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἡ φύσις ἔθεσεν εἰς τὰς φυτικὰς ἢ τὰς ζωικὰς τροφὰς των.

Κατὰ τὴν ἐπιστήμην, ἄλατος ἔχει ἀνάγκην καὶ αὐτὸ τὸ βρέφος, ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, τὸ εὐρίσκει δὲ εἰς τὸ μητρικὸν γάλα.

Κατάχρησις τοῦ ἄλατος φέρει πολὺν δυσάρεστα ἀποτελέσματα, μέχρι θανάτου, ὅπως σχετικὰ πειράματα ἐπὶ ζῴων ἔχουν ἀποδείξῃ μέχρι τοῦδε.

Διάφοροι ἀσθένειαι ἀπαγορεύουν καθ' ὅλοκληρον τὴν χρῆσιν τοῦ ἄλατος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀρχαιοτέραν θεραπευτικὴν, ἢ ὅποια τὸ ἄλας ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐθεωρεῖ ὡς μοναδικὴν πανάκειαν.

Ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς, προνοήσας καὶ εἰς τοῦτο, μᾶς ἔδωκεν εἰς τόσῃν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ τὸ τόσον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν μας ἄλας.

ΔΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς Κόρην

«ΤΙ ΚΑΚΟΣ ΠΟΥ ΕἶΝΑΙ Ὁ ΚΟΣΜΟΣ!»

Προχθὲς ἀκόμ' ἀμεριμνος ἐπαίξας μετὰ πλαγγῶνας κ' εἶχες ἐμπρὸς σου φαρινὰς τοῦ βίου τὰς εἰκόνας· χθὲς εἰς τὸν κόσμον ἔκαυσες τὰ προῖκα βήματά σου, χθὲς ἔορπισες μίαν στιγμὴν σ' αὐτὸν τὰ βλέμματά σου καὶ σήμερον ἀναφωνεῖς: «ὦ! πόσον κακὸς εἶναι!» «ὦ! ναί, κακὸς καὶ μοχθηρὸς, καὶ πρὸς τὸ θεῶναι, πρᾶττει σπανίως τὸ καλόν· πλὴν πέραν τούτου, κόρη, ὑπάρχουν φθόνου ποταμοὶ κ' ὑποκρισίας ὄρη!»

✠

Ἐπὶ τὸ πρόσχημ' ἀκραιφνοῦς κ' ἀδελφικῆς φιλίας, θὰ σὲ σπαρέξουν τὴν ζωὴν μετὰ χαίρεσιν, κ' ὑπὸ τὸ μέλαν ἔνδυμα κ' ὑπὸ τοὺς λεπτὰς τρόπους θὰ συναντήσῃς, δυστυχῶς, παντοειδῆς ἀνθρώπους, κρύπτοντας μ' ἐπιμέλειαν ἐντὸς τῶν χειροκτιῶν τοὺς πλέον γαμῶνας ὄνυχας ἀρπακτικῶν θηρίων κ' ἔτοιμους μ' ἐν μειδιᾶμα μιστῶν φιλοφροσύνης νὰ σὲ βυθίσουν, δεσποινίς, σ' ὠκεανὸν ὀδύνης.

✠

Τοιοῦτος εἶναι δυστυχῶς ὁ κόσμος. Ἡ καρδιά εἰς τὸν ὠκεανόν, ὡσὰν πνεῖς τελεῖα, ἐν τούτοις θὰ σᾶς ὀδηγῇ, θὰ σᾶς διαφωτίσῃ. Ἦδη σᾶς προσεδοκίωσεν. Ὅσα ὄσα ὑπερασπίσῃ αὐτὴ παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπὸ τῶν κροκοδείλων, ποῦ κατ' εὐφρημισμὸν πικρὸν ἀποκαλοῦμεν φίλους, καὶ θὰ σᾶς λέγῃ συνεχῶς: «Ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι, μόνον, ἂν εἶναι δυνατόν, σὺ καλλιτέρα γίνε».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κεντοῦσεν σὸ παράθυρόν, κ' ἐγὼ, τρελλὸς διαβάτης, μετὰ τὸ κρινᾶτο χέρι της ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά της τριαντάφυλλο τῆς εἶπα νὰ μοῦ κόψῃ.

—

Κ' ἐκεῖ ποῦ παραμέριζες τὰ φύλλα νὰ τὸ πάρῃ, τὸ δάχτυλό της ἔκοψε σ' ἀγκαθερὸ κλωνάρι κ' ὁ πόνος τῆς ἐφλόγιζε τὴν ὄψιν.

—

Μ' ἔρριξες τὸ τριαντάφυλλο κ' ἐδάγκασες τὰ χεῖλη. Στενάζοντας ἐσοκούπισες σὲ κενετὸ μαντήλι τρεῖς κόμπους αἶμα, ἀληθινὸ ρουμπίνι.

—

Καὶ μοῦλε ἡ μάγισσα ξανθὴ, πικρὸ θυμὸ γυμνῆ: — Τοῦ λουλουδιοῦ ποῦ γύρωφες ἢ μυρωδιά, διαβάτη, κρυφὸ φαρμάκι θέλω νὰ σοῦ γείνῃ.

—

Ἄχ! ὁ Θεὸς τὴν ἀνοσεῖ καὶ μ' ἔπιασ' ἡ κατάρα τὸ ἀγαπημένον φίλησα λουλουδί μετὰ λαχτάρα, κατάπια τὸ φαρμάκι του καὶ πάει!

—

Καὶ τώρα πειὰ ποῦ μιά στιγμὴ δὲν κάνω μακρὰ τῆς, τρελλὸς γιὰ τὴν ἀγάπη της καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ἐκείνη μετὰ κυττάζει καὶ γελάει.

Λ. Π.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΠΟΙΑΝ ΣΥΖΥΓΟΝ ΕΠΟΘΗΣΑΤΕ ;

Κοινωνική έρευνα του ‘Απ’ Όλα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ

Κύριοι,

Πρό μηνών ο σεβαστός συνεργάτης του «Απ’ Όλα» και φίλος Καρδιαλγής είχε την έμπνευσιν, απευθυνόμενος προς τας δεσποινίδας, να ζητήση παρ’ αυτών, εν είδει εκμυστηρεύσεως, πώς έφαντάσθησαν τον σύζυγόν των και ποίον ιδανικόν περι αυτού έσχημάτισαν.

Εις την πρόσκλησιν του Καρδιαλγούς, πολλάί, πλείσται αναγνώστρια του «Απ’ Όλα» απήντησαν και εξέθεσαν εν ειλικρινεία τους πόθους, τας βλέψεις, τα όνειρά των.

Παρηκολούθησα και εγώ με πολύ ενδιαφέρον την έρευναν εκείνην, της οποίας βαθύτατα εξέτιμησα τον σκοπόν και άφραϊα προοιωνίζομαι τ’ αποτελέσματα.

Αν δέν γίνωνται γάμοι έπαρκείς, αν και εκ των γινομένων άρκετοί αποβαίνωσιν άφόρητοι και δυστυχείς, τουτο όφείλεται κατά μέγα μέρος εις το ότι αι νέαι μας δέν έγνώρισαν έπαρκώς εκείνους, τους όποιους τοίς προορίζουν ως συζύγους των, οι δέ νέοι, ουχι όλιγώτερον αυτών, άγνοούσιν εκείνας, αι όποιαί θα γίνουν βασίλισσαι του οίκου των και μητέρες των τέκνων των.

Η άμφοτέρωθεν γνωριμία περιορίζεται συνήθως εις την περιβολήν, εις το έξωτερικόν φαινόμενον και εις την οικονομικήν ευεξίαν εκάτερου των μερών. Ούτε δια την υγείαν, ούτε δια τον χαρακτήρα, ούτε δια τας τάσεις και βλέψεις εκάτερου γίνεται πολυς λόγος. Αυτά, πρό μεν του γάμου, παρασιωπώνται ως έπουσιώδη, μετά τον γάμον όμως προβάλλουσιν άπαιτητικά, κυρίαρχα, οι μόνοι συντελεσται της ευτυχίας ή της δυστυχίας των ζευγών.

Πρέπει λοιπόν, κατ’ έμέ, να προηγηθ ή άνεπηρέαστος γνωριμία των άτομων, να αποδειχθ ή ταυτότης των ιδανικών και των πόθων, ή ταυτότης των κοινωνικών ιδεών και βλέψεων.

Μετά την διαπίστωσιν ταύτην, οι γάμοι θα είναι άφθονώτεροι εις ευτυχισμένα ζεύγη και αι ένώσεις δέν θα στηρίζωνται μόνον επί του προικοσυμφώνου και των λοιπών γαμηλίων έγγραφων, άλλ’ επί της άληθινής ταυτότητος των χαρακτήρων και των ψυχών.

Ίδου λοιπόν διατί παρηγόρως απέβλεψα προς την έρευναν του Καρδιαλγούς, ή όποια θ’ αποτελέση ίσως το πρώτον βήμα προς την άληθ ή γνωριμίαν των δύο φύλων.

Η ΚΟΡΗ — Ο ΑΝΗΡ

Μεταξύ των γνωμών, αι όποιαί διετυπώθησαν κατά την έρευναν εκείνην, δύο άποστολεις διετύπωσαν και την ευχήν, όπως έρωτηθώσι και οι άνδρες επί του παρεμφερούς ζητήματος :

— **‘Οποίαν θεωρούσιν ως ιδανικήν σύζυγον ;**

Η πρότασις των είναι περισσότερο σπουδαία ή όσον ευθύς φαίνεται.

Μέχρι σήμερα ο άνήρ κάμνει τας avances, μέχρι σήμερα εκείνος ρίπτει τον πρώτον λόγον της αγάπης και της εκτίμησεως προς την κόρην, την όποίαν επόθησεν. Ο ρόλος της κόρης εδώ είναι περιωρισμένος εις παθητικήν στάσιν. Τί προς αυτήν, αν έχη σχηματίση το ιδανικόν της ; Τί προς αυτήν, αν έχη σφυρηλατήσ η με την φαντασίαν και την κρίσιν της το πρό-

πλασμα του ιδανικού συζύγου ; Τί προς αυτήν, αν μάλιστα διέκρινε και τον νέον, ο όποιος πληροί τους πόθους της ;

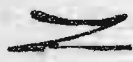
Η κόρη θα περιορισθ ή να άναμείνη, θα άρκεσθ ή μόνον να άνतिकρούση την πρότασιν, ήτις τη άπαρέσκει άλλ’ όλη της ή δράσις έως εδώ σταματά.

Το αυτό δέν συμβαίνει και εις τον άνδρα. Η κοινωνία, όχι μόνον του επιτρέπει την εκλογήν, άλλ’ άκόμη και του παρέχει το δικαίωμα να ζητήση εκείνην, ή όποια άνταποκρίνεται εις το ιδανικόν του.

Ο πόθος λοιπόν του άνδρός είναι δυνατόν ευθύς να ένσαρκωθ ή και να εκδηλωθ ή είναι δυνατόν να λάβ η την κατεύθυνσιν του και να τύχη της πραγματώσεως.

Αυτός είναι ο λόγος, δια τον όποιον ή γνώμη του άνδρός άξίζει περισσότερο να εισακουσθ ή, να γνωρισθ ή καλλίτερον και να έξετασθ ή έπαρκώς.

Αυτή θα φωτίση την κατεύθυνσιν μας, αυτή θα μάς χρησιμεύση ως προσανατολισμός των πράξεών μας και της ζωής μας.

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Κύριοι,

Συγχαρήσατε εις την κόρην να έχ η εν και μόνον ιδανικόν, ιδανικόν ευγενές, λεπτόν, άφραϊον. Πάντοτε επεθύμησε — και με τον πόθον αυτόν ζη — πώς να καταστήση ευτυχ ή τον άνδρα, τον όποιον θα της δώση ή Μοίρα. Η ευτυχία του άνδρός εκείνου είναι και ευτυχία της και, μάλιστα, θεωρεί έαυτήν περισσότερο ευτυχ ή, αν την ευτυχίαν του συζύγου της αυτή έδημιούργησεν.

Αυτός είναι ο πόθος της κόρης, αυτό είναι το μυστικόν ιδανικόν της. Αλλά πώς θα δυνηθ ή να γνωρίση τους πόθους και τας τάσεις του άνδρός ; πώς θα εμπορέσ η να τ η δώση την ευτυχίαν, όταν δέν γνωρίζ η πώς ο άνήρ φαντάζεται την ευτυχίαν αυτήν ;

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΜΑΣ

Φωτίσατε, κύριοι, την κόρην εις τας άπορίας της, ειπήτέ της άπεριφράστως και ειλικρινώς ποίαν ιδέαν έχετε περι της συζύγου και ποίαν αντίληψιν των καθηκόντων της. Έξ όνόματος της κόρης έρχομαι δια των στηλών τούτων να σας παρακαλέσω να μάς ειπήτε :

— **Ποίαν θεωρείτε ως ιδανικήν σύζυγον, όποίας άπαιτήσεις πρέπει να πληροί και πώς αυτή φαντάζεσθε, ότι θα καταστήση ευτυχισμένον τον οίκόν σας ;**

Αι άπαντήσεις σας, φίλοι αναγνώσται, έστε βέβαιοι, ότι θα αναγνωσθώσιν απλήστως από τας νεαρās αναγνωστριάς του «Απ’ Όλα» και μάλιστα θα ληφθώσιν υπ’ όψιν έπαρκώς.

Εμπρός λοιπόν. Ημεις εις την πρόσκλησιν του Καρδιαλγούς είχομεν το θάρρος και την ειλικρίνειαν να ‘ομιλήσωμεν’ ευελπιστούμεν, ότι θα μάς τιμήσετε και σείς | δια της αυτής ειλικρινείας και έλευθεροστομίας, και, επί τη έλπίδι ταύτη, άναμένουσα τας άπαντήσεις σας, διατελώ με πολλήν εκτίμησιν

ΙΑΝΘΗ

Αι άπαντήσεις, υπογεγραμμένοι δια ψευδωνύμου, πρέπει να είναι σύντομοι και όσον το δυνατόν περιληπτικοί. Δέον δέ ν’ απευθύνωνται προς την διεύθυνσιν του «Απ’ Όλα», με την έξ ης σημείωσιν, σημειουμένην επί του φακέλλου : **Δια την δεσποινίδα Ίάνθην.**

Αι άπαντήσεις, έξαιρέσει εκείνων, αίτινες έξέρχονται του θέματος, θα δημοσιευθώσι με την σειράν της αφίξεώς των.

συνέχεια από σελ. 222

Διὰ μέσου δὲ τούτων τῶν τμημάτων τῶν φράσεων ὁ Βερτράνδος ἤκουε τοὺς ἀναστεναγμοὺς τοῦ πατρὸς του καὶ τὰς ὕβρεις.

— Ἄ! Ὑψιστε Θεέ! Τί θλιβερά ὑπόθεσις! Βεβαιωθῆτε, ὅτι ὁ δυστυχῆς μου υἱὸς ἔχασε τὸ λογικόν, ὅτι... ἄλλαξε· ξεύρετε, εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, δὲν ψεύδομαι. Ἄς τὸν ἐξετάσουν, ἄς τὸν ἐξετάσουν...

Ὁ Βερτράνδος, εὐθύς ὡς ἤκουσε ταῦτα, κρῖος ἰδρῶς τὸν περιέλουσε. Πόσον ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς του ἐφανέρονε τὴν θλίψιν του!

Καὶ ἡ μητέρα του! τί θὰ ἐσκέπτετο αὕτη; Ἦτο ἀρά γε καὶ αὕτη εἰς τὴν αἰθούσαν μαζί με τοὺς ἀστυνομικοὺς; Δὲν ἠδύνατο αὐτὸ νὰ τὸ ξεύρη. Ἄν ὅμως αὕτη ἦτο ἐκεῖ, ἐξάπαντος δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε, διότι δὲν ἤκουε τὴν φωνὴν της. Ἄλλὰ πόσον θὰ ἐπασχεν ἡ πτωχὴ της καρδιά!

Ὁ Βερτράνδος θὰ ἐρρίπτετο γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου καὶ θὰ ἐφώναζε:

— Συγγνώμην, συγγνώμην διὰ τὸ κακόν, ποῦ σὰς ἔκαμα.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤκουσε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης νὰ ἀνοίγῃ καὶ βήματα ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Ἐρχονται νὰ με ἰδοῦν, ἐσκέφθη ὁ Βερτράνδος καὶ τὸ αἶμα ἀνεπήδησεν εἰς τὰ αὐτιά του.

Τὰ βήματα ἐπλησίασαν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἐσταμάτησαν πρὸ τῆς θύρας. Ὁ Βερτράνδος ἤκουσε τὸ κλειδί νὰ περιστρέφεται εἰς τὴν κλειδαριάν· ἔπειτα διέκρινε τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος παρεμέριζε πρὸ τοῦ ἀστυνόμου, λέγων:

— Ὅριστε, κύριε ἀστυνόμε.

Τότε τὰ μάτια τοῦ Βερτράνδου ἐθολώθησαν. Εὐθύς ἠγέρθη. Ἐρχονται λοιπὸν δι' αὐτόν!

Ἐπὶ πέντε λεπτά, με ἐν στήθος βαρὺ καὶ κεφαλὴν ζαλισμένην, ἤκουε τὰς ἐρωτήσεις, ποῦ τοῦ ἔκαμνον, ἀλλὰ δὲν εἶχε συναίσθησιν τῶν ἀπαντήσεων, τὰς ὁποίας ἔδιδεν εἰς αὐτάς.

— Μάλιστα, κύριε, ... ὄχι, κύριε, ... ἦσαν τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐνῶστε ἀντελαμβάνετο καλῶς, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς προσεπάθει νὰ τὸν κάμῃ νὰ εἶπῃ διατί ἔρριψε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν ποταμόν. Ἄλλὰ τότε ὁ Βερτράνδος ἔχαμήλωνε τὰ μάτια, καθὼς ἔκαμνε καὶ πρὸ τῶν γονέων του, καὶ δὲν ἀπῆντα.

— Κακορροϊζικὸ παιδί, χαμένο ροῦχο! ἐμουρμούριζεν ὁ Μπρουσκάιλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν υἱόν του.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶν ὁ ἀστυνόμος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μπρουσκάιλ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τὸν συνώδευον καὶ μερικοὶ κύριοι, ἐνδεδυμένοι πολιτικά. Εἰς ὑψηλὸς με γενειάδα, εἰς κοντὸς καὶ εἰς κύριος με ματοῦλια. Οἱ κύριοι αὗτοι προέβησαν πάλιν εἰς νέας ἀνακρίσεις τοῦ Βερτράνδου, ἀλλ' ἐκεῖνος στερεοτύπως ἀπῆντα:

— Μάλιστα, κύριε, ... ὄχι, κύριε, ...

Ὁ! ἂν ὁμολόγει τὰ πάντα, ἂν ἔλεγεν εἰς τοὺς κυρίους ἐκείνους, ποῦ τὸν ἠρώτων, ὅτι ἐνήργησεν ἀπὸ ζηλοτυπίαν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, διότι ἠγάπα καὶ αὐτὸς τὴν κόρην, ποῦ προώριζον διὰ τὸν Κυπριανόν, τὴν κόρην, ποῦ τὸν ἐφίλησεν ἐν ἀπόγευμα..., ἂν ἔλεγεν ὅλ' αὐτά, τὸ πρῶγμα θὰ ἀπλοποιεῖτο πολὺ καὶ ὁ Βερτράνδος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιεικειᾶς τῆς δικαιοσύνης.

Ἄλλ' ὁ νέος ἔμενε σιωπηλός, συλλογιζόμενος, ὅτι, ἂν ὁμίλει, ἡ Μαρίκα θὰ ἐμάνθανε τὸν ἔρωτά του, ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξάπαντος δὲν τὸν ἠγάπα πλέον.

Ὁχι, ἡ ἀλήθεια οὐδέποτε θὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του.

Μετὰ τὸν ἀνακριτὴν, ὁ ἰατρὸς τοῦ δικαστηρίου ἐξήτασε τὸν Βερτράνδον. Ἠξίωσε νὰ παρατηρήσῃ ἐπισταμένως τὰ μάτια του. Τῷ ἀπηύθυναν πολλὰς παραδόξους ἐρωτήσεις. Ἐπειτα αἱ ἐρωτήσεις ἐστράφησαν πρὸς τὸν πατέρα. Τὸν ἠρώτησαν ἂν ὁ υἱὸς του εἶχε συχνὰ μελαγχολίαν ἢ παραφορὰς.

Ὁ Μπρουσκάιλ ὁμολόγει πάντοτε καὶ ἐν τέλει συνεπέρανεν:

— Εἶναι κάμποσος καιρὸς ποῦ ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του με μίαν ξυλλίην μπάλα· ἐκτοτε ἐπάθαιναν ὅλα αὐτά.

Μετὰ τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, οἱ κύριοι, ποῦ συνώδευον τὸν ἀνακριτὴν, ἤρχισαν νὰ συσκέπτονται ἰδιαιτέρως.

Ἐπηκολούθησαν τρεῖς ἡμέραι ἀγωνίας διὰ τὸν Μπρουσκάιλ. Ἦτο φοβερὰ ἀνήσυχος. Ἦθελε με κάθε τρόπον ν' ἀποφύγῃ, ὅπως ὁ υἱὸς του ἐφανισθῆ πρὸ τοῦ δικαστηρίου, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποπειρὰ φόνου. Ἡ τιμὴ του καὶ ἡ ὑπόληψις του κατεστρέφοντο. Ὁ Μπρουσκάιλ ἔκαμεν ἰδιαίτερα οἰκογενειακὰ συμβούλια. Ἐνεθυμήθη, ὅτι εἶχεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐξάδελφον ἰατρὸν μετέβη, τὸν εἶδε καὶ συνωμίλησαν μετ' αὐτοῦ ἀρκετά.

Τέλος, τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ πρῶν ἐμφανίζονται οἱ γονεῖς τοῦ Βερτράνδου εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἀφῆνον νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ πατὴρ πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου, Βερτράνδε;

— Πολὺ καλὰ, πατέρα. Ἐνομίσατε λοιπὸν, ὅτι ἡμουν ἀρρωστος;

Ἡ Αἰκατερίνη ἀφῆκεν ἓνα λυγμόν.

— Θεέ μου, ὄχι! ἀπῆντησεν ὁ Μπρουσκάιλ. Καὶ ὅμως, διὰ τὸ καλόν σου καὶ διὰ τὸ καλὸν ὄλων μας, πρέπει, παιδί μου, ν' ἀναχωρήσῃς.

— Ν' ἀναχωρήσω;

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι διὰ πολὺν καιρὸν, φρονῶ... Τέλος, χάριν τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς δημοσίας γνώμης καὶ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὸ σκάνδαλον.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ με στείλετε;

— Εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἑνὸς πλησίον νομοῦ· ἐκεῖ εἰς ἐξάδελφός μας εὔρεν ἓνα πολὺ καλὸ... σπίτι διὰ σέ... Ἐκεῖ θὰ περνᾷς πολὺ καλὰ καὶ θὰ ἐρχόμεθα συχνὰ νὰ σὲ βλέπωμεν.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν οἱ λυγμοὶ τῆς Αἰκατερίνης ἐδιπλασιάσθησαν.

— Μήπως κανένα σπίτι γιὰ τρελλούς; ἠρώτησεν ὁ Βερτράνδος, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια ἐξήστραψαν ἀπὸ φόβον.

— Ὁχι, ὄχι, παιδί μου· σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶσαι τρελλός... Μά, τέλος, διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰ δικαστήρια, διὰ νὰ δώσωμεν μίαν λύσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν...

— Ὡστε δὲν θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, δὲν θὰ εἴμπορῶ νὰ ἐξέρχωμαι θὰ εἶμαι λοιπὸν κλεισμένος καθὼς ἐδῶ;

— Διὰ λίγο καιρὸ, ἔπειτα ὅμως...

— Ὁ! σὲ φροντιστήριον τρελλῶν! Ὁχι, δὲν θέλω! ὄχι, δὲν θέλω, μητέρα! τοῦλάχιστον σὺ θὰ ἐμποδίσῃς αὐτό!

Ἄντι τῆς μητρὸς, ὁ Μπρουσκάιλ διέκοψε με δριγνῆ:

— Τί εἶσαι λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν εἶσαι τρελλός; Εἶσαι φονιάς, εἶσαι δολοφόνος; Προτιμᾷς λοιπὸν τὴν φυλακὴν;

— Ὁχι, ὄχι!

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐκλέξῃς μεταξὺ τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ φροντιστηρίου· δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις. Τόσες μέρες τώρα παιδεύομαι γιὰ σένα. Ἀπεξημίωσα τὸν βαρκάρη με τὸ παραπάνω γιὰ τῆς πληγῆς, ποῦ τοῦ ἔκαμες, καὶ ἔτσι τὸν ἔπεισα ν' ἀποσύρῃ τὴν μήνυσίν του· ἐπίσης ἀπεξημίωσα καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποῦ ἐκτύπησες. Ἄ! καταραμένο παιδί, με κατέστρεψες κυριολεκτικῶς, χωρὶς νὰ λογαριάσω πόσον θὰ μοῦ κοστίσῃ ἡ διατήρησις σου εἰς τὸ σφρονιστήριον.

Ὁ Μπρουσκάιλ, με τὴν ἀνάμνησιν τῆς χρηματικῆς ζημίας, τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ἐξ αἰτίας τοῦ Βερτράνδου, ὠργίσθη παραφόρως καὶ ἐσήκωσε τὸ χέρι, διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν υἱόν του. Ἡ Αἰκατερίνη τότε ἐπενέβη.

— Ὁχι, Ἰωάννη, μὴ τὸν κτυπᾷς. Ὁ Βερτράνδος θὰ θεραπευθῇ γρήγορα.

Ὁ Βερτράνδος ἔτρεψε, δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς γονεῖς του.

Τρελλός! θὰ ἐπυροῦσε διὰ τρελλός καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον.

Λοιπὸν, ναί! θὰ ἐθεωρεῖτο τρελλός! Αὐτὸ ἦτο προτιμώτερον. Ἐπρεπε μάλιστα νὰ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς γονεῖς του διὰ τὴν λύσιν αὐτὴν.

Θὰ ἀνεχώρει λοιπὸν, θὰ ἀνεχώρει διὰ τὴν νομαρχιακὴν πρωτεύουσαν καὶ θὰ ἔμενον ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸ ἀγνωστον ἐκεῖνο σπίτι, μακρὰν τοῦ Κυπριανοῦ καὶ μακρὰν τῆς Μαρίκας, μακρὰν παντός, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ. Ἄλλως τε, δὲν ἦτο πραγματικῶς τρελλός, ὅταν ἔκαμνε αὐτό; Δὲν ἦτο τρελλός ἀφ' οἴτου εἶδεν, ὅτι τὸν ὑποκατέστησεν ὁ Κυπριανὸς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίκας;

— Ἐχετε δίκαιον, πατέρα, εἶπε τότε ὁ Βερτράνδος γονυπετῶν. Στείλετέ μου ὅπου θέλετε, στείλετέ με τὸ γρηγορώτερον.

— Αὔριον, ἀπῆντησεν ὁ Μπρουσκάιλ με φωνὴν ἀκαμπτον.

— Καλὰ, αὔριον, πατέρα.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Με τὰ ἀποτοίγαρα.

Υπάρχει συνήθεια νὰ πετῶμεν τὰ μικρὰ κομμάτια τοῦ τοιγάρου, τὰ ὁποῖα δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ καπνίσωμεν. Καὶ ὅμως τὰ ἀποτοίγαρα αὐτὰ δὲν εἶναι πράγματα ἀνευ ἔξιας. Εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν μεγαλοῦπολιν μία φιλανθρωπικὴ εἰσαγῶν εἶσθησεν εἰς ὅλα τὰ κέντρα μικρὰ μεταλλινὰ κιβώτια μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ρίψτε εἰς τὰ ἀποτοίγαρα σας» ἔλασθε. Ἡ εἰσαγῶν αὕτη ἔχει ὡς μόνον πόρον τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν μικρῶν αὐτῶν τεμαχίων τῶν σιγάρων καὶ μ' ὅλα ταῦτα κατορθῶναι εἰς αὐτῶν νὰ διατηρῆ καὶ νὰ βοηθῆ κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ δισχίλια ὄρφανὰ.

— Ἀγαπᾶτε τὰ γλυκὰ;

Πειραμαμένοι ἐπιστήμων καὶ σοφῶν ἰατρῶν, μετὰ μακρῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων ἐπὶ ἀλκοολικῶν, διεπίστωσαν, ὅτι εἰς αὐτῶν εἰς ὅσους ἀναπτυχθῆ ἡ ἀγάπη τῶν γλυκῶν, παῖει ἡ τάσις πρὸς τὸ πίνειν οἰνεπνευματώδη ποτὰ. Ἐπὶ πλέον δὲ ἐξηκρίβωσεν, ὅτι ὅσοι ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ, ἀποφεύγουν τὰ ποτὰ, οὐδ' ὑπάρχει φόβος νὰ καταστῶσιν ἀλκοολικοί.

Ἄν δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν περὶ αὐτῶν ταύτην τοῦ ἰατροῦ, ἡ ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κάμνῃ ἡ μητέρα τῆς νύμφης πρὸς τὸν ὑπεψήφιον γαμβρὸν τῆς, πρέπει νὰ εἶναι:

— Κύριε, ἀγαπᾶτε τὰ γλυκὰ;

Ὁ χρόνος.

Ὅσον προχωροῦν εἰ αἰῶνες, καὶ ἡ πρόοδος τελειοποιεῖται καὶ ἡ καταμέτρησις τοῦ χρόνου, τὸν ὅποιον ὑποδιαιροῦμεν εἰς ὥρας, λεπτὰ, δευτερόλεπτα, τρίτολεπτα. Εἰς πολλὰς παρατηρήσεις, καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ εἰς ταχέως ἐντὸς τῆς πόλεως ἐπιστολάς, καθὼς καὶ εἰς τὰ τηλεγραφήματα, σημειοῦνται αἱ ὑποδιαιρέσεις τῆς ὥρας. Καὶ ὅμως, ποῦ εἶναι οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ γράφοντες δὲν ἐφρόντιζον ὄχι μόνον τὴν ὥραν νὰ σημειώσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ἀρκοῦμενοι μόνον εἰς τὴν ἀναγραφὴν τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἔγραψον τὸ γράμμα!

Ἐξάπαντος, ἂν ἡ πρόοδος μᾶς κατέστησεν πλουσίους εἰς χρῆμα, μᾶς ἔκαμνεν ὅμως πτωχοὺς εἰς καιρόν.

Τὰ μαλλιά σας.

Αἱ ὥραιαι γυναικεῖαι περθεῖσαι, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν, διὰ νὰ καλύψουν τὴν φαλακρότητα τῶν μαλλιῶν τῶν κυριῶν μας, εἰσάγονται εἰς Εὐρώπην ἐκ Κίνας καὶ Χόν-Κόν. Αἱ Κινέζαι πωλοῦν τὰ ἀφθονα μαλλιά των εἰς ἑμποροὺς εὐρωπαϊοὺς πολὺ εὐθηνὰ καὶ οὔτοι μᾶς τὰ ἐξαποστέλλουν, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τὸς ὥραιας καὶ ἀκριβὰς περούκας, διὰ τὰς ὁποίας — χωρὶς νὰ τὸ ξεύρουν — οἱ ποιηταὶ τῶν κυριῶν μας τονίζουσιν σονέττα.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Χωριό μου, σ' ἐχαιρέτησα καὶ ἔφυγα στὰ ξένα, μὰ μὴ λυπῆσαι, γιὰν' εἰδὼ θυμοῦμαι πάντα σένα.

Θυμοῦμαι τὴν ἀκρογιαλιά, ποῦ τὸ γλυκὸ ἀγεράκι μου ἐχάιδενε τὸ πρόσωπο σὰν ἡμουναι παιδάκι!

Θυμοῦμαι πάντα τῆς νυκτιῆς, ποῦ μέσα στὴν βαρούλα γλυκὰ τραγουδία ἐφαλλὰ... γιὰ κείνην τὴν ξανθοῦλα!

Πῶς νὰ ξεχάσω τὸ χωριὸ σὲν ἦτο μέσ' στὰ χιόνια! πῶς νὰ ξεχάσω τὰ καλὰ τὰ παιδικὰ μου χρόνια!

Ἐμμορφο χωριουδάκι μου, καθόλου μὴ λυπῆσαι τὸ πειρὸ γλυκὸ μου ὄνειρο πάντο' εὐὸν θὰ ἦσαι!

Ἄν ἐπιστρέψω μιὰ φορὰ... θὰ πῶ νὰ φιλήσω τὸ ἅγιον τὸ χῶμά σου... κ' ὕστερ' ἄς ξεψυχίσω.

Π. Χ' Ἀναστασίου

Βεβαίως παντοῦ τῆς Εὐρώπης ἡ ρεκλάμα εἶναι ἀνεπτυγμένη καὶ διαδεδομένη εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον, διότι χιλιάδας φράγκων ἐξοδεῖται εἰς βιομηχανεῖς καὶ εἰς καταστηματαρχαί ἀπὸ τοῦ μικροτέρου μέχρι τοῦ πλουσιωτέρου καὶ γνωστοτέρου. Ἐφευρίσκουν μυρία μέσα καὶ τρόπους δημοσιεύσεως πρωτοτύπων ἀγγελιῶν, ἵνα ἐλκύσωσιν οὕτω τοὺς ἀναγνώστιας καὶ τὸ κοινόν, καὶ ἐπιτύχουν τὴν ποθευμένου ἀποτελέσματος. Ἀλλὰ πάντας ταύτους κατὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν εὐφρίαν ὑπερβαίνουν οἱ εἰδικοί πλέον Ἀμερικανοί.

Ἴδου δύο παραδείγματα: Εἰς καταστηματαρχῆς ἐκρέμασεν εἰς τὸν τοίχον μίαν ἐπιγραφὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε γράψαι μὲ μεγάλα γράμματα: Μὴ διαβάξτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Φυσικώτατα ὁ κόσμος ἄλλο δὲν ἔκαμνεν, παρὰ νὰ διαβῆξῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τὴν ρεκλάμαν τοῦ εὐτυχοῦς καταστηματαρχοῦ, ὅστις ἐκέκρδισεν ὅσα δὲν ἐφαντάζετο.

Ἐτερον παράδειγμα: Ἐν Νέγ Ὑόρκη καπελλάς τις, ὀνομαζόμενος Ζένιν, ἠγόρασεν εἰς τὴν δημοκρασίαν ἀριθμὸν τινα εἰσόδου διὰ τὴν πρώτην συναυλίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶδεν ἡ περίφημος Ζένη Λίνδ, ἀντὶ χιλίων ἑκατῶν εἰκοσιπέντε φράγκων! Διατί; Διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν θαυματουργὸν ρεκλάμαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνεν.

— Δουπόν, κύριε, ἑκατῶν εἰκοσιπέντε φράγκα, ἀνέκραξεν ὁ πωλητὴς τῶν εἰσιτηρίων πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θεάτρου.

— Χίλια ἑκατῶν εἰκοσιπέντε, ἠκούσθη μία φωνή.

Ὁ κόσμος, ὁ κατὰ χιλιάδας εὐρισκόμενος ἐκεῖ, ἔμεινεν ἐκπληκτός.

— Τὸ ὄνομά σας; ἀνεφώνησεν ὁ πωλητὴς τῶν εἰσιτηρίων.

— Καπελλάς Ζένιν, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Ποιὸς εἶναι οὗτός ὁ καπελλάς Ζένιν; ἐπιθύρριζον ὅλοι, διότι ἦτο ἄγνωστος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Τὴν ἐπομένην ὅλοι αἱ ἡμερικανικαὶ ἐφημερίδες καὶ ὁ τηλεγράφος μετέδιδον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀμερικὴν τὴν εἰδήσιν ταύτην καὶ δέκα ἑκατομμύρια, τοῦλόχιστον, Ἀμερικανῶν ἀνεγίνωσκον, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην συναυλίαν τῆς Ζένη Λίνδ ἡ εἰσπραξίς ἀνήλθεν εἰς ἑκατῶν χιλιάδας φράγκων καὶ ὅτι ἐν μόνον εἰσιτηρίων ἠγοράσθη ἀντὶ 1125 φρ. Ὅλοι οἱ ἀναγνώσαντες τὴν εἰδήσιν ἐβγαλαν ἀκουσίως τὸ καπέλλον των, διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως εἶχεν ἐτικέτταν «Ζένιν».

Ὁ Ζένιν ἐπέτυχεν ὅ,τι ἤθελε. Τὸ ὄνομά του διεσπάρη καὶ ἔγινε γνωστὸν καὶ εἰς τὸ χωριὸν ἀπόμῃ τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τὰ πρῶτα εἰς ἔτη ὁ καπελλάς Ζένιν ἐπώλησε 10.000 καπέλλα περίπλεον κατ' ἔτος τῶν ὅσα ἐπώλει! Ἐννενηκοντα τοῖς ἑκατῶν ἐκ τῶν Ἀμερικανῶν ἐπήγαγον εἰς τὸ κατάστημά του νὰ ἀγοράσωσιν καπέλλον, διὰ νὰ ἰδοῦν ἐκ περιεργείας μόνον τὸν καταστηματαρχὸν Ζένιν. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ὁ καπελλάς θὰ ἦτο ὄχι μόνον ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ εὐγενής, καθὼς καὶ οἱ ὑπάλληλοί του, διότι ἐκ τῶν περιέργων ἐκείνων συμπολιτῶν του ἔκαμνεν καὶ τακτικούς πελάτας.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ [ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατᾶ, ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τούνηλ.

Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Θάνατοι. — Πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐν εὐτυχίᾳ γήρατι ἀπεβίωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὰ Ταταῦλα ἡ πρὸςβυτέρα Ἀνθὴ Παπαχρήστου, σεβαστὴ μήτηρ τοῦ πατρ. Μητροπολίτου Τσαρλεῦ κ. Χρυσοστόμου καὶ πενθερὰ τοῦ φίλου κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, πρὸς τοὺς ὁποίους θερμοτάτα ἐκφράζομεν συλλυπητήρια.

— Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν ἀφηνίειον θάνατον τοῦ γνωστοῦ λιθογράφου Βασιλείου Ε. Τσαλιμπούλου, ἐπισυμβάντα τὴν Τετάρτην ἐν Ταταούλοις. Ἡ ἀτυχὴς αὐτοῦ οἰκογένεια ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπεστερήθη φιλοστόργου συζύγου καὶ πατρός, καὶ προσφιλοῦς υἱοῦ καὶ ἐδελφεῦ, τοῦ χρηστοῦ νέου Εὐθυμίου. Τὰ συλλυπητήριά μας εἰς τὴν δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειαν.

Μνημόσυνον. — Τὸ Σάββατον εἰς τὸν ἐν Ἀργαυούτκιον Ἰερὴν γαδὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιεῦ ἡ οἰκογένεια Ἀθανασίου Κωνσταντινίδου, τελεῖ τσαρρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρός. Καλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἰερὴν ταύτην ἀκολουθίαν καὶ ἐνώσωσι τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις των.

Βάπτισις. — Ἐν μέσῳ στενωπῶν κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων ἐβαπτίσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Παγκαλίῳ καθολικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ἰωάννου Σκλεβου, ὀνομασθεὶς Αἰμίλιος. Ἀνάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο ὁ κ. Αἰμίλιος Παλαμάρης, ὁ προσφίλης ἰδιοκτήτης τοῦ ἐν Μπέγιογλου εὐφήμως γνωστοῦ δμοιύμου τυπογραφείου. Τοῖς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσῃ.

Κινηματογράφοι. — Ἀμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ταινίαι ἐκλεκταὶ καὶ εἰς ταιροί, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομφοδία εὐφυστάται. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωσίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ἥτις παίζει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἔξχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Κοσμογράφος (πρὸς τὴν Ἰπποδρόμον). Πάντοτε ὥραιαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι. Ἀριστὸς φωτισμὸς ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομφοδία τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ καθιστώσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσόδος μόνον μὲ 70 παρ.

Σινὴ Παλάς. Καθ' ἑκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. ὥρας. Δίδουσα κομφοδία καὶ πολυτελής, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κομφοδία.

Ροαγιάλ. Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ «Βαριετέ» συγκεντρώνει καθ' ἑκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ πρόγραμματος καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώσταί μας ἔχουν ἐκπτώσιν 50 % ἂν παρουσιάσωσιν τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Χειμερινὸν θέατρον Καδή-κιοῦ. Σινεμά Ὀριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσιαι ταινίαι του συγκεντρώνουν καθ' ἑκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι εἰς τὸ «Σινεμά Ὀριαντάλ».

Προόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἑσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφωτιστον καὶ καλῶς ἀερίζομένην αἰθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε περικύλιον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρώτης τάξεως κυλικεῖον τὸν καθιστώσι μοναδικῶν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείματα ἐκλεκτὴ μανδελινάτα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ Κατάστημα μανιφατούρας ΔΗΜΙΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι Τεῦνηλ, 29. Εἰς αὐτὸ εὐρίσκειτε: Πανιὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσέψια, κουβέρες, στῆρια, τραπεζομάνθλα, σιτιστέες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθνηγοτάτας.

Πολύ σωστά.

— Έχεις κανένα παλητό ρούχο να μου δώσεις;
— Αν θέλεις παλητό, δεν έχεις ανάγκη· αυτό που έχεις είναι αρκετόν.

Παραφροσύνη.

— Δεσποινίς, σάς αγαπώ τρελλά.
— Αί! τότε ζητήσατε την χείρά μου.
— Αί! δεσποινίς, ό βαθμός της παραφροσύνης μου δεν φθάνει εις αυτό τό σημείον.

Ό μόνος λόγος.

— Είναι τώρα πάντε χρόνια παντρεμένοι και όμως δέν δυσηρεστήθησαν καμμιά φορά.
— Αυτό είναι φυσικόν. Η γυναίκα όλη την ημέρα γυρίζει σνά έμπορικά και ό άνδρας όλη την νύκτα σνά ζυθοπωλεία.

ΕΥΘΥΜΑ

Άληθινός.

Ό θεός χορεύει επί τών γονάτων τόν μικρόν του άνεψιόν.
— Αί! τοῦ λέγει, σ' αρέσει νάσαι επάνω σνά γόνατα του θείου σου;
— Ναι απήντησεν ό μικρός· μα θα μου αρέξει καλλίτερα νάμαι επάνω σ' άληθινό γούδαρο.

Πολύ δίκαιον.

Η κυρία είναι πολύ άπληροχρημένη, διότι έχει την ράπτριά της. Ό κάδων της έξαθύρας σημαίνει.
— Κατρίνα, πήγαινε ν' ανοίξης την θύραν και όποιος και αν είναι, πέ του, ότι είναι αδύνατον να τόν δεχθώ· είμαι όλίγον εσθαιής.
Η υπηρέτρια επανέρχεται μετ' όλίγον.
— Με πολύν κόπον τόν έδιωξα. Όσο του έλεγα πώ; η κυρία είναι άρρωστη, τόσον αυτός επέμενε να σάς ιδή.
— Και ποιός ήτο;
— Ό γιατρός σας, κυρία!

Πόθος.

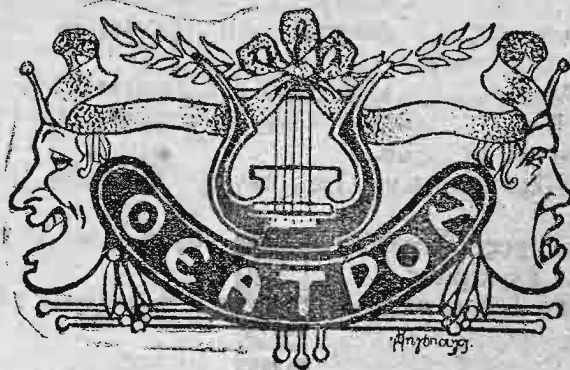
Ό κορσός (όφου έτελείωσε). — Τι θέλετε να σάς βάλλω σνά κεφάλι, κύριε;
Ό πελάτης (που ήτο φαλακρός). — Μερικές τριχες, σέ παρακαλώ.

Έξαγόμενον.

Ό καθηγητής. — Τι έξάγεις, Γιάννη, επό την παροιμίαν: «Τό ένα χέρι νίβει τό άλλο»;
Ό μαθητής. — Ότι και τά δύο χέρια είναι βρώμικα.

Μεταξύ φίλων.

— Δός με την διεύθυνσιν του γιατροῦ σου· η παιθερά μου κινδυνεύει.
— Προτίμησε να πάρης άλλον γιατρόν, γιατί ό δικός μου έσωσε την ιδιήν μου.

Άπό έπιτυχίας εις έπιτυχίαν οδηγεί τους θαμώνάς του ό **Κινηματογράφος Άμφιθεάτρου**. Εις τό πρόγραμμα της εβδομάδος ταύτης κυριαρχεί πάλιν η γλυκεία, η συμπαθής, η υπέροχος Φραγκίσκη Μπερτινιεις τό τετράπρακτον δράμα

Η ΚΑΜΙΝΟΣ

έργον βιομηχανικής υποθέσεως, όπερ προβάλλεται κατά γενικήν αναζήτησιν. Εις τό αυτό πρόγραμμα διακρίνεται επίσης

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

περιπαθέστατον δράμα, καθώς και κωμωδία ξεκαρδιστικά. Η ορχήστρα του κινηματογράφου γοητεύει με τό έκλεκτόν ρεπερτουάρ της και την θαυμασίαν του εκτέλεσιν.

Όλα Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον έκπτωσην 30 0/0
εις όλας τας παραστάσεις και τας θέσεις του
ΣΙΝΕΜΑ ΦΟΑΓΙΑΔ.
(Θέατρον Βαριστέ).

Άποκόψατε τό παρόν δελτίον και παρουσιάσατέ το εις τό ταμείον του Κινηματογράφου.

Μεταξύ δεσποινίδων της εποχής.

— Όταν νυμφευθώ, δεν θα έννευρίζωμι, σάν ό άνδρας μου δεν μένη σπίτι.
— Αυτό δεν είναι τίποτε· σέ θέλω να μη έννευρίζεις, σάν ό άνδρας σου μένη σέ τό σπίτι.

Όραϊον δώρον.

— Καυμένη γυναίκα, δεν ξέρω τί δώρο να στείλω στην γεροντοκόρη (έκείνην την θεία σου).
— Δεν της στέλλεις μίαν άνωνυμον έρωτικήν έπιστολήν; Έκείνη θα χαρή τόσον και σέ δεν θα σου κοστίση τίποτε.

Πρακτικότης.

— Είναι μία πολύ θελκτική κυρία· διατί δεν ζητείτε την χείρα της;
— Τι έχει μέσα;

Ένδεικτικόν.

Ό δανειστής. — Μέσα είναι ό κύριός σου;
Ό υπηρέτης. — Τρείς μέρες έχει νάβγη.
Ό δανειστής. — Δόξα τῷ Θεῷ, θα μπουρέσω επί τέλους να πάρω τόν παρῶ μου.
Ό υπηρέτης. — Δεν τό πιστεύω, γιατί, αν είχε παρῶδες, δεν θα έμεινε κλεισμένος σνά σπίτι.

Άριθμητική.

— Μπαμπάκα, όταν θα γίω εγώ τριάντα χρόνων, πόσων θα είνε τότε η μαμά;
— Δεν ξέρω... μα θαρρώ, παιδί μου, πῶς θα είσθε συνομιλήκοι.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ κατ' οίκον Τουρκικής, Γαλλικής και Άγγλικής κατ' την μέθοδον Μπερλιτζ. 8 μαθήματα κατ' μήνα 35 γρ. και 12 μαθήματα μηνιαίως γρ. 45 μόνον. Πληροφορίαι παρά τῷ κ. Δραγάτση, άρχατον Βιβλιοπωλίστην τών Σχολῶν, πλατεία Τούνελ, Τεχέ.

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστάνται υπό τών καλλιτέρων ιατρών
ώς τά μόνα κατάλληλα δι' αναρρωνδόντας, αδυνάτους και άναεμικούς.
Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπαση, αριθμ. 52